

Pinksteren 2000

Pinksteren is een spectaculair gebeuren, even zo als in feiten al Elohim's werken en daden. Alleen, de mensen interpreteren het anders, zien er het spectaculaire niet van in en begrijpen de bedoeling ervan niet. Wij zullen één en ander nader bezien en toelichten.

Is het niet spectaculair wanneer er een aantal discipelen in een kamer zitten en plotseling is er in die kamer een hevige stormwind, waarbij zij opgemerkt dat er niets beschadigd werd, en ook dat er verdeelde tongen van vuur waren en er niets verteerd werd. De wind en het vuur richtte géén enkele verwoesting aan, maar veroorzaakte juist een inwendige verandering in de harten der discipelen. Zij werden er inwendig door aangeblazen en als in vlam gezet!

Dat is het wondere werk van de heilige Geest.

En dat was reeds lang voorzegd.

Door Yashua was daar op geweest in Joh.13:34, het nieuwe gebod, hetwelk begint met de liefde onder elkaar, de eensgezindheid. Dit werd tot de discipelen gezegd direct nadat Yashua gesproken had over de verhoging, in vers 32. Elohim is bezig Zichzelf te verhogen, dat is Zijn eer veilig te stellen. Bij mensen vinden wij dat maar een zeer arrogante trek wanneer men zichzelf steeds weer op de voorgrond plaatst. Bij Elohim is dit juist een uiting van zelfrespect.

Die verhoging van Elohim in Zijn Zoon vindt aldus plaats:

Petrus vroeg: Waar zal die verhoging plaatshebben? Het antwoord was: In het huis des Vaders. En Christus is de Weg naar dat Vaderhuis. Daarna volgde:

15 ¶ *Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.*

16 *En Ik zal den Vader bidden, en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid;*

17 *Namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.*

18 ¶ *Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.*

19 *Nog een kleinen tijd, en de wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien; want Ik leef, en gij zult leven.*

20 *In dien dag zult gij bekennen, dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u.*

21 *Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelf aan hem openbaren.*

22 *Judas, niet de Iskariot, zeide tot Hem: Heere, wat is het, dat Gij Uzelven aan ons zult openbaren, en niet aan de wereld?*

23 *Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken.*

24 *Die Mij niet liefheeft, die bewaart Mijn woorden niet; en het woord dat gijlieden hoort, is het Mijne niet, maar des Vaders, Die Mij gezonden heeft.*

25 ¶ *Deze dingen heb Ik tot u gesproken, bij u blijvende.*

26 *Maar de Trooster, de Heilige Geest, Welken de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u alles leren, en zal u indachtig maken alles, wat Ik u gezegd heb.*

27 *Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijkerwijs de wereld hem geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd en zij niet versaagd.*

Het gaat om het liefhebben van Christus, met de opdracht Zijn geboden te bewaren. Dat liefhebben en bewaren van de geboden is de vrucht en het kenmerk, waaraan de goede boom te herkennen is. Er is een ándere Trooster gekomen, de Geest der waarheid. De wereld kan deze Geest niet ontvangen. Want ze ziet Hem niet en heeft er geen kennis van.

De gelovigen kennen Hem wel en hebben Hem inwonend.

Vers 21 is een herhaling van vers 15, met een toevoeging dat Christus Zichzelf zal openbaren. Dan rijst de vraag bij Judas wat zulk een openbaren inhoudt.

Het gaat om het “woning maken” bij de gelovigen. Dat is het “intrek nemen”

Zijn woord bewaren, wat is dat? De Bijbel was er toen nog niet. Er waren wel boekrollen, maar verder niet. Dat “woord” ziet dus niet op de Bijbel.

Wanneer men Yashua kent, kent men ook Zijn spraak. Dan is er liefde tot Hem en is het een vanzelfsheid dat men alles voor Hem overheeft en voor Hem leeft. Die liefde is het bewijs, het criterium, het motief, de drijfveer.

Het gaat erom Zijn woorden te horen én te onderhouden, te doen. De Trooster zal ons die woorden bekend maken, leren en in herinnering brengen. Het gaat om het getuigenis des Geestes, niet om een woordenboek of boekrol.

De Bijbel is een heel bijzonder mooi boek, vol verslagen, getuigenissen, gegevens en verhalen en Godsspraken. Maar er is méér, er is veel meer dan het Sola Scriptura.

Mensenwoorden schieten altijd tekort om het grote werk van Elohim weer te geven. Een verslaggever die een ongeval verslaat, beschrijft vanuit zijn optiek het gebeurde. Dat is altijd beperkt, betrekkelijk, afhankelijk van de tijd wanneer hij er kwam, vanuit welke hoek hij erop neer keek, etc. Een mensenverslag is altijd ontoereikend om de volle werkelijkheid te omschrijven, 2Cor.3:6. De werkelijkheid is altijd anders. Via een verslag maken wij voorstellingen, die nagenoeg nooit overeenstemmen met de realiteit. Alleen door de Geest is de volheid van Elohim te ervaren, te voelen.

En die belofte van de schenking van Zijn Geest is gegeven, zie Jes.44:3, Ez.36:27, Joh.7:38-39, en heeft als vrucht het gehoorzamen, zie Hand.5:32.

Dan ontvangt men de Geest, de woorden die de heilige Geest leert, 1Cor.2:13.

Elohim spreekt in de natuur en in de geschiedenis, maar hier gaat het om het spreken van Hem in het geweten der mensen in het algemeen, maar méér in het bijzonder!

In het algemeen spreekt Elohim in elk menselijk geweten. De mensen hebben daarop geantwoord via hun religies, als een uitdrukking van het horen van Zijn stem. Alleen, dat antwoorden van de mensen bevatte geen, dan wel verwrongen waarheid. De mensheid mist de juiste oriëntatie, leiding, herkenning en gerichtheid op Elohim. Dus is alle antwoorden van de mensen via hun religies slechts een reactie zónder ware kennis, zonder wezenlijke gerichtheid. Rom.1:18-23.

Alle religie, zelfs de meest orthodoxe, heeft de schijn Elohim te dienen. In werkelijkheid is het een eigengemaakte goddienst, dat is afgoderij.

In alle religies en hun “heilige boeken” wordt over “God” gesproken en geeft men van Hem een beschrijving in mensenwoorden die nimmer overeenstemt met de werkelijkheid, daar de werking van de heilige Geest erin wordt gemist. Alle “heilige boeken” der religies geven geen duidelijke uiteenzetting van de relatie Schepper : schepping, zonde en schuld en bevrijding daarvan.

Zonde ziet men algemeen meer als een dwaling van de menselijke geest en niet als een brute opstand tegen Elohim. De verlossingsgedachten der verschillende religies gaat dan ook altijd van de mens zelf uit. De Verlosser is voor hen géén Redder, maar meer een gids en helper. De verzoeningsgedachte ontbreekt bij hen ten enenmale. Wel zochten de volkeren in hun religies naar het geweldige Pinkstergebeuren, naar geestesvervulling, naar vervoering. Maar ook hier geldt, dat wat men daaronder verstaat, niet het werk is van de heilige Geest.

Immers, wie niet werkelijk in Christus een nieuw schepsel is gemaakt en de vervulling en toerusting van de heilige Geest heeft ontvangen, zal altijd grijpen naar iets wat erop lijkt, om daarmee voor zichzelf een basis te leggen voor zijn religiositeit.

Waarin ligt nu dat geheel enige en unieke van de waarheid en geestesvervulling, in tegenstelling tot het bedrog en de imitatie?

Wij dienen te bedenken dat in elk mens, in alle religies het onuitroeibare verlangen ligt om uit zichzelf te treden in een extase of roes, om boven ons eigen bewustzijn uit te stijgen en in geestesvervoering te geraken. Daartoe zijn de grote kathedralen gebouwd als hulpmiddel, met de liturgie en eredienst, prachtige koorzang, etc. om de geest van de mensen op te tillen uit het moeras van het alledaagse, naar hoger hemelse sferen.

Het fenomeen van de zielsverrukking zullen wij overal tegenkomen in de wereld, zowel in religies als bij de mystiek, moderne geestesrichtingen, als ook in de uit gaans-wereld. Middelen om de extase te bereiken zijn vooral de muziek en dans, meditatie en het voortbrengen van ongearticuleerde klanken (een soort tongentaal), drugs en dergelijke. Het gaat daarbij vooral om de stemming van de

mensen, om uit het monotone los te geraken, totdat men in een stemming komt waarbij men zichzelf niet meer voelt. Dit soort gevoel noemt men ook wel “uit zijn dak gaan”. Daarbij verdwijnen de gewone remmingen en verkeert men als in hogere sferen, dat is zinsverrukking. Muziek is daarvoor het meest geschikte en gebruikte middel, waarop ook het gehele lichaam reageert en zich tegen wil en dank in overgeeft aan de ritmen en erop gaat dansen en bewegen. Alzo betekent de roes en extase een soort bevrijding van het aardse en een “gelijk worden aan de goden”.

Het Griekse woord “enthousiasmos” wijst daarop en betekent: “god in zich laten werken”. Ons woord enthousiasme is hiervan afkomstig. Alzo spraken de Apostelen, zodat de mensen hún geloof zagen en hun grote vrijmoedigheid, die wij ons normaliter niet kunnen voorstellen, zodat men het als een soort bezetenheid bestempeld.

Ondanks de hoogconjunctuur en welvaartsmaatschappij van vandaag wortelt er diep in elk mens een behoefte tot vrijmaking van zijn geest, om los te komen van zichzelf en ergens in hogere sferen houvast te krijgen. Middelen daartoe zijn vandaag de dag in een veelvoud voor handen, high-tech geperfectioneerd! Ook organiseren de mensen festiviteiten om tot de extase te geraken, als massa-

hysterie via voetbal, autoraces, massameetings, wereldtentoonstellingen, en andere sporten en bedrijvigheden. Daarbij verliest het individu zich in de massa. En datzelfde fenomeen zien wij ook in de religies met hun massameetings, bv. de EO-jongerendag. Het is een toneelspel en theatervoorstelling waarbij Jezus een centrale figuur heet te zijn, waaromheen men de voorstellingen bouwt. Bands produceren muziek op een wijze die vooral de jeugd moet aanspreken om het “uit hun dak te laten gaan voor Jezus” te bewerkstelligen.

De extase of roes die daaruit voortkomt is een soort dronkenschap, waarbij men geen weet en controle meer heeft over zichzelf.

En waarom wil men de extase bereiken?

Geen enkele religie en geen enkel mens voelt zich op de lange duur tevreden met het vereren van een “God” waarvan men nooit een wederwoord ontvangt. Het is altijd een eenrichtingsverkeer zonder enige communicatie, er is geen wederhoor. Die eenzijdigheid werkt verlamdend, frustrerend. De mens wil voor zijn zoeken, dienen en liefde..... wederliefde ontvangen. Voor wat hoort wat. De mens wil zich in de “God” die hij dient kunnen verheugen, Hem ervaren, om zichzelf te vergeten en te verliezen. Elk mens voelt zijn tekort, zijn gebrek, zijn onmacht, zijn leegte. Daarvan zoekt men bevrijding, naar iets dat ons optilt uit onze gezapigheid, naar iets wat ons bevrijdt uit de kerker van eigen-gebondenheid.

Temidden van dit grote wereldwijde verlangen der mensen nu ligt er het ware Godswoord van de Pinkstergeest en Pinksterbeleving. Dáár horen wij eveneens van een “razernij, extase en geestesvervoering”, maar dan wel op een geheel enige en unieke wijze, totaal verschillend van wat de verdere wereld eronder meent te moeten verstaan!

Het is hier álles geheel en al ánders!

Pinksteren is niet Elohim's antwoord op het verborgen verlangen van de wereldse en godsdienstige mensen. Pinksteren is geheel uniek en draagt een bovennatuurlijk karakter. Pinksteren zet de kroon op een groots achterliggend historisch heilshandelen van Elohim. De leegte in elk mensenhart moet “woning” worden voor Elohim! Dat vereist

het nodige werk. Dat gaat niet zomaar door wat kunst en vliegwerk der mensen, door muziek, dans, extase of yoga. Nee, Elohim kwam in Zijn Zoon tot óns, om ons met Hem te verzoenen, om de verbroken verhouding te herstellen, om schoon schip in ons hart te maken, om ons hart tot Zijn woning in te richten.

En dat gaat allemaal niet geruisloos en zonder enige voorbereiding.

Er is aan Pinksteren heel wat vooraf gegaan. Het Pascha is eraan voorafgegaan, de uittocht uit Egypte, het slachten van het Lam, de verzoening met Elohim, de doortocht door de Rode Zee en het verweven van de heilige Geest.

Zoals wij zagen staat in alle religies de Pinkstergedachte van de extase voorop. In de Bijbel is de extase en geestesvervoering juist de historische bepaling en kroon op het werk van Elohim voor en met Zijn volk Israël als eersteling, en uit dat volk Zijn Gemeente als eerstelingen.

De mens kon nooit meer tot Hem naderen, niet door extase, niet door enige medium. De afstand is onoverkomelijk. Dus is de enige mogelijkheid dat Elohim tot óns komt, en dat deed Hij! Hij openbaarde Zich aan Zijn volk, aan Israël. Alle andere religies maken wel voorstellingen van een “God”, welke men meent te mogen zien achter de natuurverschijnselen en loop der geschiedenis. Alleen Israël ontving de wáre Godsopenbaring!

De kroon op Elohims werk is Pinksteren. Dat toont ons hand.2, het geheel eigene van Pinksteren. Wij zien daar dat de uitstorting van de heilige Geest geschiedde via twee waarneembare tekenen:

1. Het geluid van een geweldig gedreven wind, dus een soort stormvlaag
2. De verdeelde tongen als van vuur.

Daarbij valt ons op dat de stormwind niets verwoestte, maar juist iets positiefs tot stand bracht. Ook het vuur verteerde niets, de energie slokte niets op, maar gaf juist nieuwe energie van zich. De afstand tussen Elohim en de mens werd niet groter, maar werd juist overbrugd. Dát nu luidde een nieuw tijdperk in, de vorming en

geboorte van de Gemeente uit Israël, het lichaam van Christus, waarin de levensgeest werd uitgestort. Het lichaam werd bezielde.

Alle leven heeft een oorsprong en ontstaan, nl. in de Schepper. Alle leven is niet spontaan ontstaan door toeval, maar is geschapen. Er ligt een hogere gedachte aan ten grondslag. Alle nieuw leven treedt naar buiten via wat wij “geboorte” noemen.

Geboorte, zie etymologie, komt van giburd, berden, komt van dragen en baren en wijst op iets voorbrengen.

Geboorten van nieuwe levende wezens en vormen verschillen onderling, maar vertonen ergens wel een schone overeenkomst. Alle nieuwe geboorten verlopen via een bepaald proces. Dat begint met bevruchting, waarbij in de meeste gevallen twee partners aanwezig zijn, een mannelijke en een vrouwelijke. Dan ontstaan er embryo's in de moeder, die in de moederschoot groeien en gevoed worden voor een bepaalde tijd, om zich later af te scheiden en zelfstandig te worden. Dat afscheiden is een moment of stadium hetwelk als door een onmogelijkheid gaat, door een enge poort, hetwelk nooit zonder risico's is. Ook bij zaden gaat er een afsterving aan het ontkiemen vooraf. In de “wedergeboorte” gaat er ook iets vooraf aan het ontstaan van het nieuwe geestelijke leven. Dat gaat eveneens als door het onmogelijke heen, waarbij er een afsterving plaatsvindt, een loslating van het oude, zoals een doorsnijding van de navelstreng. Dan doorleeft een baby het nieuwe leven eventjes héél intens. Het huilt en spartelt en komt daarna langzaam tot rust.

Alzo is Pinksteren het feest van de geboorte van de Gemeente uit Israël. In die gemeente is een nieuwe onvergankelijke levenskracht uitgestort, welke zich door niets en niemand laat vernietigen. Door die kracht raakten de eerste leden van dat nieuwe lichaam in extase en ervoeren de eenwording met Elohim op een heel speciale wijze, gelijk een baby. Daarna kwam de innerlijke rust meer en meer in en over het lichaam, over de Gemeente. Dan heeft men iets mee gemaakt en ervaren waardoor alles anders wordt, waarbij het oude afsterft en nooit meer terugkomt. Het nieuwe doortrekt het gehele lichaam, neemt bezit van hart en zinnen.

Het grote verschil tussen alle menselijke extase en geestervervoering met Pinkstern is, dat alles buiten Pinkstern het innerlijk van de mensen niet vermag te veranderen. De mensen blijven daarna altijd dezelfde, leeg en op zichzelf teruggeworpen. Zij dienen steeds weer extase te zoeken. Maar wat de Geest van doet, werkt innerlijk vernieuwend, ineens en voor altijd blijvend. Dan ontstaat er nieuw leven, geheiligd, apart gezet, Hem toegewijd, inherent, aan Hem verbonden, Gal.2:20.

Dat is wel na te bootsen, zoals ook de valse profeten en demonisch bezetenen, die van een extase konden spreken, een tijdelijke loskomen van zichzelf, maar daarna weer zichzelf waren. Dat is bij de leden van het lichaam van Christus totaal anders. Zij krijgen aansluiting aan de onverwoestbare en onoverwinnelijke levensgeest, uitgestort op Pinkstern in het Lichaam van Christus, en wel door het getuigenis van de geest in hun hart. Die Geest getuigt met hún geest dat zij kinderen, leden van het lichaam zijn, zie ...

En hoe wordt dat geweten en gezien?

Door de gehoorzaamheid, zoals in Joh.14 staat, aan Zijn geboden!

Het karakteristieke dat ons mensen onderscheidt van alle andere geschapen dingen zit hem in de Geesteswerking, in onze schepping naar Zijn beeld en gelijkenis. Deze Geesteswerking of het contact met de Schepper te moeten missen, maakte van ons invalide wezens, roerloze schepen, geestelijk doden. Een soort plantenbestaan, afgesneden van onze wortel, gedoemd om te verwelken, daar wij geen verbinding met onze voedingsbron meer hebben. Op die wijze verdragen Geest en vlees elkaar niet meer. Wanneer wij een magneet omdraaien, zullen de polen elkaar afstoten in plaats van aantrekken. De mens is om gepolariseerd en stoor de eeuwige Geest van zich af, leeft zonder "God" in de wereld en is op zichzelf geworpen. Toch is en blijft de mens een organisch wezen. Wij maken deel uit van een familie, van een volk, van de mensheid. Elohim heeft dan ook onze verlossing via organismen laten verlopen, dat is zeer knap. Eerst is Israël gevormd als volk met een gezond familieleven. Israël was

volkskerk, de kahal. Daarin werkte wel de heilige Geest, maar nog niet blijvend en inwonend. Elohims Geest kan immers niet blijvend en inwonend leven zolang er nog zondig vlees is. Daarom moest er de JVerlosser komen, Die sterker was dan Simson en wijzer dan Salomo, Wiens geest niet met het zondige vlees samenwerkte. In het OT zien wij immers nog dat zelfs bij de grote geesten het vallen in grote zonden schering en inslag was. Maar Christus verwierf de Geest, die als nieuwe levensgeest aan Zijn lichaam werd gegeven, als nieuw orgaan, waardoor de eerstelingen zouden leven in onverderfelijkheid en het vlees zouden overwinnen,

De zonde moest daartoe eerst uitgedelgd worden. Pas daarna kon Elohim Zijn Geest uitgieten en wonen in de harten der mensen. Dat geschiedde éérst een de eerstelingen, daarna volgt de grote oogst tijdens het Messiaans Vrederijk, wanneer gans Israël zal zalig worden. De weg des Heiligdoms is geopend, doordat de Verlosser Zijn ziel uitstortte in de dood en het nieuwe onvergankelijke leven aan het licht bracht.

Met dat nieuwe levend beziel Hij de leden van het lichaam, van de Gemeente. In de kracht van het geloof wat zij ontvangen overwinnen zij de wereld en doen dingen die normaliter voor onmogelijk worden gehouden. Zie Hebr.11.